

Klager

Psykolog

NORSK
PSYKOLOG
FORENING

Oslo, 28.01.2020
FER-sak: 44/19K

FAGETISK KLAGESAK - KONKLUSJON

Klager:

Psykolog:

Norsk psykologforening (NPF), Fagetisk råd (FER) mottok klagen 13.08.19 og sluttbehandlet klagen i sitt møte 27.01.20.

BAKGRUNN FOR KLAGEN:

Klagen går på at psykologen, ifølge klager, tilbød en behandling som var preget av manglende utredning, feilaktig diagnostisk vurdering og mangelfull journalføring. Klager beskriver også en opplevelse av at psykologen var lite interessert i klagers problembeskrivelser, og at han hadde lite tid til timeavtaler med klager. Forhold ved behandlingen har også vært behandlet hos fylkeslegen som har konkludert med brudd på helsepersonellovens §4.

Saken ble behandlet av rådets faste medlemmer.

Vedtak: *5.1.1.3 Brudd på de fagetiske prinsippene er godtgjort.*

Begrunnelsen for FERs vedtak er beskrevet nedenfor.

Den fagetiske klageprosessen har som sitt viktigste formål å bidra til at den innklagede psykologen kan foreta en fagetisk refleksjon over de punktene som FER påpeker i psykologens arbeid og eventuelt endre sin praksis slik at denne er i overensstemmelse med EPNP. Det er ønskelig at denne prosessen kan vise at klager er respektert.

SAKSGANG:

- 13.08.19 FER mottok brev fra klager med klage på Psykologforeningens medlem.
- 26.08.19 FER vurderte henvendelsen i møte og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak.
- 27.08.19 Psykologen ble tilskrevet med anmodning om innen fire uker å redegjøre for klagen under henvisning til spesielle punkter i ”Ethiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP).
- 24.10.19 FER mottok redegjørelse fra psykologen.
- 29.10.19 Redegjørelsen ble sent til klager med anmodning om innen to uker å kommentere redegjørelsen.

25.11.19 FER mottok kommentar fra klager.
27.11.19 Kommentar fra klager ble sendt psykologen med to ukers frist til å komme med sluttkommentarer.
FER har ikke mottatt noen sluttkommentar fra psykologen.
27.01.20 FER sluttbehandler klagen i sitt møte.

OPPSUMMERING AV TILSENDT DOKUMENTASJON

i) Klagers brev til FER

I det første brevet til FER klages det med utgangspunkt i et behandlingsforløp som klager hadde hos psykologen, som er avtalespesialist (privatpraktiserende). Klager redegjør innledningsvis for bakgrunnen for at hun søkte seg til behandling hos psykologen. Hun klager på manglende utredning/kartlegging, på psykologens diagnostiske vurdering, og på mangelfull og feil journalføring. Hun klager på at psykologen ikke hensyntok tidligere diagnoser som hun hadde fått i andre behandlingsforløp og som hun opplevde stemte med det hun slet med. Klager opplevde psykologen som lite interessert i og lyttende til hennes innspill i behandlingen, og psykologen beskrives som motvillig i forhold til å ta på alvor klagers egne betraktninger om sin tilstand. Dette til tross for at hun hadde erfaring både som pasient og selv var helsepersonell (blant annet med bakgrunn fra psykisk helsevern). Klager skriver at hun reagerte på måten psykologen snakket til henne på, både i form av kommentarer han kom med og spøker som hun fant upassende og insensitive. Videre klages det på at psykologen husket lite fra time til time, hadde lite tid til rådighet (tilbød time en gang i måneden og sa han ikke hadde tid til mer). Ved ett tilfelle der klager formidlet at hun hadde fått det dårligere etter oppstart av behandlingen og også uttrykte selvmordstanker opplevde hun at psykologen ikke tok dette på alvor men heller tolket det som et positivt uttrykk for at hun omsider hadde begynt å få kontakt med følelsene sine. Klager skriver at hun opplevde behandlingen som retraumatiserende og at hun fikk det betydelig dårligere psykisk som følge av behandlingen. Da hun klaget psykologen inn til Fylkeslegen ble det konkludert med brudd på Helsepersonellovens § 4 (mangel på utredning/kartlegging/selvmordsvurdering, mangel på pasientmedvirkning, brudd på journalføringsloven og brudd på behandlingsfrist). Klager reagerer på at psykologen i sitt tilsvaret til Fylkeslegen beskrev henne som en person som «viste motvilje» mot å ta inn hans betraktninger, og var overfølsom. Klager skriver at hun i etterkant har ønsket å møte psykologen for å få svar på en rekke spørsmål vedrørende behandlingen, men at han har avvist dette. Blant annet ønsker hun svar på spørsmål knyttet til at psykologen benyttet en spesifikk terapeutisk tilnærming, der hun ikke opplevde at han tok tilstrekkelig høyde for risikoen for at hun kunne bli dårligere av denne behandlingen. Hun skriver at et møte med psykologen ville vært av betydning for å kunne legge saken bak seg.

På bakgrunn av det som fremgikk av klagen fant FER grunnlag for å åpne saken for fagetisk refleksjon. Det ble klaget med utgangspunkt i flere av de fagetiske prinsippene. På bakgrunn av at mange av klagepunktene omhandlet mer juridiske og faglige problemstillinger, og at saken også har vært gjenstand for granskning av Fylkeslegen, så FER det som hensiktsmessig å snevre inn klagepunktene til det FER vurderte som fagetiske sider av saken.

ii) Relevante punkter i ”Etiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP)

Rådet ba psykologen om å redegjøre for sitt syn på innholdet i klagen. FER ba videre om psykologens refleksjoner særlig knyttet til følgende punkter i EPNP:

II.1 Respekt for personens rettigheter og verdighet

Psykologen viser respekt for og arbeider for å fremme utviklingen av hvert menneskes rettigheter, verdighet og integritet. Han/hun respekterer individets rett til privatliv, konfidensialitet, selvbestemmelse og autonomi, i samsvar med psykologens øvrige profesjonelle forpliktelser og med loven.

Respekt

Psykologen viser respekt for individets grunnleggende rettigheter, verdighet og integritet, og tilstreber å unngå at hans/hennes kunnskap anvendes på en måte som krenker, utnytter eller undertrykker individer.

Psykologen er oppmerksom på og respekterer den kunnskap, innsikt, erfaring og ekspertise som klienter, relevante tredje parter og allmennheten har og respekterer kollegers og andre yrkesgruppers særlige kompetanse, forpliktelser og ansvar.

Psykologen er oppmerksom på individuelle, rollemessige og kulturelle ulikheter basert på funksjonsnivå, kjønn, seksuell orientering, etnisk og nasjonal opprinnelse og tilhørighet, alder, religion, språk og sosioøkonomisk status, og på de begrensningene som ligger i egne kulturelle, klassemessige og kjønnsmessige forutsetninger.

FER ba psykologen reflektere over klagers opplevelse av å ha blitt møtt med lite respekt fra psykologens side.

Konfidensialitet og taushetsplikt

Psykologen respekterer individets rett til konfidensialitet gjennom å iakttas taushet om det som han/hun får rede på om klienter og andre under utøvelsen av yrket. Unntak fra taushetsplikten gjøres dersom det foreligger åpenbar fare for klienten eller andre. Psykologen kan også i henhold til loven være forpliktet til å gi fra seg opplysninger, og informerer derfor klienten om de begrensningene i taushetsplikten som følger av loven

Informert samtykke og valgfrihet

Psykologen gjør informert samtykke mulig gjennom å informere klienten om planlagte tiltak, og drøfter kontinuerlig sine handlinger og de sannsynlige følgene av disse, slik at klienten har et grunnlag for å velge om han/hun vil delta eller ikke.

Hvis en klient er mindreårig eller underlagt verge/formynder, innhentes informert samtykke under tilbørlig hensyntagen til de berørte personers selvstendighet.

Selvbestemmelse

Psykologen sørger for å ivareta maksimal autonomi og selvbestemmelse for klienten, inkludert retten til å gå inn i og til å avslutte den profesjonelle relasjonen. I arbeid med barn, personer underlagt lovhjemlet tvang eller i pressede akutte situasjoner kan, under hensyntagen til gjeldende lovgivning, frivillighetsprinsippet fravikes, men en samarbeidsrelasjon tilstrebes også her.

FER ba psykologen redegjøre for i hvilken grad han informerte klager om behandlingsfokus og valg av tilnærming, og hvordan psykologen i denne prosessen forsøkte å ivareta klagers rett til selvbestemmelse, informert samtykke og valgfrihet.

II.2 Kompetanse

Psykologen bestreber seg på å utvikle og opprettholde høy faglig kompetanse i sitt arbeide. Psykologen tilstreber bevissthet om sine faglige og menneskelige sterke og svake sider, slik at han/hun realistisk kan vurdere med hvilken kompetanse han/hun kan påta seg oppgaver. Psykologen påtar seg kun de oppgaver, tilbyr kun de tjenester og bruker kun de metoder han/hun er kvalifisert til gjennom utdanning, trening og erfaring.

Etisk bevissthet

En forutsetning for en høy faglig kompetanse er at psykologen er oppmerksom på de fagetiske prinsippene, og integrerer etiske vurderinger i sin profesjonelle praksis.

Kompetanse og kompetanseutvikling

Psykologen arbeider i overensstemmelse med vitenskapelige prinsipper og underbygget erfaring og ivaretar en kontinuerlig profesjonell utvikling. Psykologen skaffer seg kunnskap om den vitenskapelige og yrkesmessige utviklingen innenfor sitt arbeidsområde.

Kompetansebegrensninger

Psykologen praktiserer innenfor de grensene for sin kompetanse som følger av utdanning, trening, erfaring og personlig styrke og begrensning, og søker profesjonell hjelp og støtte i vanskelige situasjoner.

Metodebegrensninger

Psykologen er oppmerksom på de begrensningene som ligger i metoder og framgangsmåter og de begrensningene som ut fra dette må legges på de konklusjonene som kan trekkes.

Psykologen viser spesiell varsomhet når han/hun anvender metoder, hjelpemidler og teknikker som ennå befinner seg på utprøvningsstadiet og som ikke tilfredsstillende vanlige metodekrav, eller som psykologen ennå ikke behersker fullt ut.

FER ba psykologen redegjøre for hvilke avveininger han gjorde seg i valg av behandlingstilnærming. FER ba også om psykologens refleksjoner knyttet til det klager beskriver som forverring i sin tilstand, og måten psykologen beskrives å ha ivaretatt dette på.

II.3 Ansvar

Psykologen er oppmerksom på det profesjonelle og vitenskapelige ansvaret han/hun har overfor sine klienter og overfor den organisasjon og det samfunn som han/hun lever og arbeider i.

Psykologen unngår å gjøre skade og er ansvarlig for sine handlinger. Han/hun forsikrer seg så langt det er mulig om at hans/hennes tjenester ikke misbrukes.

Ansvar

Psykologen tar selvstendig ansvar for kvaliteten og konsekvensene av sitt arbeid, men er samtidig klar over at han/hun av andre oppleves som representant for sin yrkesgruppe.

Unngåelse av misbruk/skade

Psykologen tilstreber å unngå at psykologisk kunnskap eller praksis blir misbrukt, og tar ansvar for at skade som er uunngåelig og som kan forutses blir gjort så liten som mulig. Psykologen deltar ikke i aktivitet som sikrer mot at man med fysiske eller psykiske tvangsmidler (indoktrinering, «hjernevask», tortur) - eller med trussel om slike tvangsmidler:

Tvinger noen til å gi opplysninger eller innrømmelser

Presser noen til å avsløre, fornekte eller endre eget eller andres livssyn, politiske, religiøse eller etiske overbevisninger og forsøker aktivt å hindre at psykologisk kunnskap blir anvendt i slike aktiviteter.

Håndtering av etiske dilemmaer

Psykologen erkjenner at fagetiske dilemmaer forekommer, og at det er psykologens ansvar å klargjøre slike dilemmaer og rådføre seg med kolleger og/eller den nasjonale foreningen og å informere relevante andre om de kravene som de etiske prinsippene stiller.

Kontinuitet i tjenester

Hvis psykologen har påtatt seg det profesjonelle ansvaret for et tiltak og påbegynt dette, treffer han/hun såvidt mulig en tilfredsstillende avtale med klienten om tiltakets avslutning eller viderehenviser til annen kompetent person før ansvaret oppgis.

Psykologen erkjenner det ansvaret han/hun har for relasjonen til en klient etter at det profesjonelle oppdraget formelt er avsluttet.

FER ba psykologen redegjøre for hvilke avveininger han gjorde seg i forbindelse med at klager uttrykte negativ effekt av behandlingen og ønsket å bytte behandler. Videre ba FER psykologen om å reflektere over klagers opplevelse av å ikke ha blitt møtt på sitt behov for informasjon om behandlingsforløpet i etterkant.

iii) Psykologens redegjørelse.

Psykologen redegjør først for sin opplevelse av saken.

I sin redegjørelse skriver psykologen at han oppfattet klager som preget av sterke reaksjoner og komplekse følelser knyttet til traumatiske tapsopplevelser. Psykologen opplevde å ha en felles forståelse med klager knyttet til plan for behandling, men erfarte etter hvert at pasientens utfordringer var vanskelige å møte med den behandlingstilnærmingen han på den aktuelle tiden holdt på med å lære seg. Psykologen beskriver også at klager fra første time fremstod på en måte som fremkalte frykt i ham. Dette ved blant annet å ta hans stol og ved å referere til tidligere konflikter med behandlere og pågående konflikter ellers i livet sitt. Psykologen beskriver at han følgelig ble forsiktig med hva han skrev i journalen, at han ble varsom med å konfrontere pasienten og at han fikk vansker med å huske detaljer fra timene. Psykologen bemerker at han i etterkant ser at han, på et tidligere tidspunkt enn han gjorde, burde søkt veiledning eller vurdert bytte av behandler med bakgrunn i sine egne reaksjoner på pasienten.

Psykologen bekrefter klagers opplevelse av ham som «glemsk». Psykologen opplevde klager på en slik måte at han fant det vanskelig å ta dette opp med klager. Psykologen begrunner videre den terapifaglige bakgrunnen for hvorfor han ofte valgte å starte timer med å spørre klager om hvilket følelsesmessig problem hun ville ha hjelp til. Psykologen beskriver videre bakgrunnen for at han valgte å benytte diagnosene angst og depresjon fremfor diagnoser klager mente var mer riktige. Psykologen bekrefter at det ble noe lengre mellom timene i denne behandlingen enn det som var vanlig for ham. Han er ikke helt sikker på hvorfor det ble slik, men peker på at ytre omstendigheter som ferietid samt hans vurdering av pasientens behov kan ha spilt inn. Vedrørende at han ikke ville ha en avsluttende samtale med klager viser psykologen til at dette var i tråd med de råd han fikk fra sine støttepersoner.

Psykologen beskriver at han ser at klager kan ha reagert på at han fremstod som noe distre og at hun også kan ha reagert på at han ikke utredet henne etter en standard mal. Han beklager at noe av klagers vansker i dag kan henge sammen med hans «svakheter og feil». Samtidig peker psykologen på at han ikke vil ta på seg «det fulle ansvar for klagers problemer nå». Psykologen finner det beklagelig at klager, to år etter avsluttet behandling hos ham, hevder å være fremdeles traumatisert.

Psykologen drøfter videre det han opplever som de fagetiske hovedpunktene i klagen. Vedrørende punktet «respekt» skriver psykologen at han beklager at han ikke i tilstrekkelig grad imøtekom klagers ønske om kortere tid mellom timene. Han har som følge av klagers beskrivelser nå endret sin praksis på dette området. Psykologen opplever ikke at han har vist mangel på respekt for pasienten hverken under behandlingsprosessen eller ved ikke å imøtekomme klagers ønske om et møte med ham etter at behandlingen var avsluttet.

Vedrørende «behandlingsfokus og valg av tilnærming» skriver psykologen at det var kjent at han har en psykodynamisk tilnærming og i noen tilfeller en kognitiv tilnærming. Psykologen beskriver igjen at han opplevde at han og klager hadde en felles forståelse av hvilken

tilnærming behandlingen skulle ha. Psykologen ser han kan ha vært uklar i den informasjon han ga klager i starten. Psykologen beklager dette, og beskriver at han nå gir bedre og tydeligere informasjon til sine pasienter.

Vedrørende «vurderinger underveis» beskriver psykologen at han vurderer det som ikke uvanlig at pasienter opplever en midlertidig forverring av symptomer når det er fokus på traumatiske opplevelser og undertrykte reaksjoner i en behandling. Ifølge psykologen reagerte ikke klager da på tilnærmingen i behandlingen, men mer på at psykologen vekslet mellom ulike diagnoser. Psykologen kan ikke huske at klager fremmet noe ønske til ham om å bytte behandler. Psykologen beskriver at hans ønske om en samtale med klager i forbindelse med utskrift av journal ikke ble etterkommet av klager. Psykologen mener klagers motvilje mot å møte ham da må ses i sammenheng med hennes ønske om å møte ham etter at klagesaken var avsluttet hos fylkesmannen.

iv) Klagers kommentarer på psykologens redegjørelse.

Klager opplever at psykologen i sitt svar inntar en «offerrolle» og at han legger ansvaret for manglete forsvarlig behandling over på henne som pasient. Klager viser til at fylkesmannen har fastslått at psykologen har brutt helsepersonelloven, pasient- og brukerrettighetsloven og journalforskriften. Klager mener psykologen i sitt svar ikke virker å ha innsett alvor i sine handlinger. Klager mener psykologen burde ha ført journal som pålagt, særlig når han selv beskriver vansker med å huske innholdet fra timene. Klager mener psykologen burde vært mer reflektert rundt sitt valg av behandlingstilnærming, og at han burde tatt hennes økte symptomtrykk mer på alvor. Klager er kritisk til at psykologen ikke tok ansvar for å rette opp situasjonen når han ble redd for pasienten. Klager bemerker også at det var vanskelig for henne å vite at hun satte seg i hans stol all den tid stolene ikke var merket, og psykologen heller ikke sa fra om at hun tok hans stol. Klager opplever ikke at psykologen i sitt svar tar på alvor at han ikke fulgte lovkrav og egne interne rutiner når han var klagers behandler. Klager opplever at psykologen ikke tok ansvar for at han slet med vanskelige følelser i møtet med henne, og at han ikke reflekterer over hvordan dette kan ha skadet henne som pasient.

Klager beskriver videre at hun opplever redegjørelsen fra psykologen som «full av faktafeil». Hun viser særlig til at hun ikke har vært kollega med de hun klaget inn til helsetilsynet i forbindelse med hendelsen som forårsaket hennes traume, at hun ikke har hatt noen konflikt med dem og at hun heller ikke har vært i konflikt med tidligere behandlere eller med skolen til barnet. Klager mener psykologens bruk av begrepet «konflikt» bidrar til å tegne et feilaktig bilde av klager som en kranglete og vanskelig pasient.

Klager opplevde at hun og psykologen aldri fikk en felles forståelse av hva som var hennes vansker, og at han ikke respekterte hennes problemopplevelse. Klager kan ikke se at psykologen hadde faglig grunnlag for den diagnostiske vurdering han fastholdt. Klager mener psykologens mangelfulle lesing av henvisningen førte til en uetisk forutinntatthet overfor henne som ny pasient.

Klager opplever at psykologen bagatelliserer alvorligheten i saken som lå bak hennes traumatiserende livshendelse. Videre at hennes behov for å bearbeide «traumebildene» ikke ble møtt av psykologen, som var mer opptatt av å integrere empati med de ansvarlige bak hendelsen. Måten psykologen møtte henne på har gjort det vanskeligere for klager å møte «traumebildene» i etterkant. Klager opplever også at psykologen i sin redegjørelse trekker feilaktige slutninger om henne ut fra sitt generelle syn på en pasientgruppe. Klager trekker igjen frem at psykologen ikke tok hensyn til hennes selvmordstanker, og at han overfor

fastlegen hadde ytret at det ikke var nødvendig med noe bytte av behandler. Klager opplever at behandlingen hun fikk hos psykologen har ført til at hennes PTSD plager har blitt vedvarende og vanskelige å behandle. Klager opplevde at psykologen «formelig latterliggjorde» henne når hun forsøkte å formidle hva hun trengte hjelp til. Klager mener hun er påført varig skade som følge av at psykologen ikke avsluttet behandlingen når han selv opplevde kontakten med henne som «skremmende og uutholdelig».

Klager opplever at psykologen utsatte henne for det samme som utløste hennes opprinnelige PTSD. Han lyttet ikke til henne, han mente å vite best, fulgte ikke prosedyrer og ignorerte hennes smerte. Hun opplever seg retraumatisert. Klager mener psykologens formulering «har du egentlig noen bestilling» vanligvis kom på slutten av timene, ikke i starten. Hun opplevde dette som en bekræftelse på at han ikke forsto hennes problemer. Klager opplevde heller ikke at hun fikk informasjon om behandlingstilnærmingen, at de ble enige om noen plan for behandling, at hun fikk relevant informasjon om behandlingen, eller at hun fikk anledning til å evaluere behandlingen.

Klager mener psykologen ikke har forstått alvoret i at han har fått kritikk fra fylkesmannen vedrørende sin diagnostisering, journalpraksis og mangelfulle lesing av henvisningen. Klager bemerker at det ble lenge mellom hver time, og at dette gjorde svikten i god journalføring særlig alvorlig for henne. Klager er kritisk til psykologens begrunnelse for prioritering av henne som pasient.

Avslutningsvis begrunner klager sitt ønske om møte med psykologen etter endt tilsynssak hos fylkesmannen med behov for å få en unnskyldning og beklagelse for feilbehandling fra psykologen. Klager mener dette ville lindret hennes psykiske smerte og gjort det lettere for henne å komme seg videre i livet. Klager opplever at psykologen har avvist å imøtekomme henne på dette.

v) Sluttkommentarer fra psykologen.

Psykologen valgte å ikke gi noen sluttkommentar.

FERS VURDERING OG KONKLUSJON

FER er kjent med at det i denne klagesaken også har vært en klage rettet til fylkesmannen, og at det der er konkludert med at psykologen har brutt helsepersonelloven. FER ba derfor psykologen med utgangspunkt i EPNP reflektere over de punkter i klagen som var særlig relevante ut fra det fagetiske perspektivet. I svaret fra psykologen fremkommer det generelt slik FER ser det, mer beskrivelser av saken sett fra psykologens ståsted, beskrivelser av hans egne reaksjoner og hans forklaringer på hva som gjorde at dette behandlingsforløpet ble vanskelig for ham og pasienten. I mindre grad fremkommer det fagetiske refleksjoner knyttet til de punktene FER særlig ber ham om å reflektere rundt.

Vedrørende punktet «respekt» ba FER psykologen reflektere over klagers opplevelse av å ha blitt møtt med lite respekt fra psykologen. Klager skrev blant annet at hun reagerte på måten psykologen snakket til henne på, både i form av kommentarer han kom med og spøker som hun fant upassende og insensitive. FER kan ikke se at psykologen i sitt svar gjør seg noen fagetiske refleksjoner knyttet til dette. Psykologen beklager at klager opplevde det gikk lang tid mellom timene, men opplever ikke at han har vist mangel på respekt for pasienten hverken under behandlingsprosessen eller ved ikke å imøtekomme klagers ønske om et møte med ham etter at behandlingen var avsluttet. Klager beskriver at hun opplevde at psykologen «formelig

latterliggjorde» henne når hun forsøkte å formidle hva hun trengte hjelp til. Dette har ikke psykologen kommentert på. Det er vanskelig for FER å ta stilling til hva som ble sagt i timene. Det er også vanskelig for FER å se at lang tid mellom behandlingstimer i seg selv er et uttrykk for mangel på respekt for klager. Psykologens beskrivelse av sine egne mer fryktbaserte reaksjoner på klager kan gi en forklaring på noe av den atferd klager opplevde som respektløs. Ut fra de beskrivelser FER har i saken blir det slik konkludert med at det ikke er grunnlag for å konkludere med at psykologen ikke har brutt EPNP punkt «respekt».

Vedrørende punktet «informert samtykke og valgfrihet» og punktet «selvbestemmelse» ba FER psykologen redegjøre for i hvilken grad han informerte klager om behandlingstimer og valg av tilnærming, og hvordan psykologen i denne prosessen forsøkte å ivareta klagers rett til selvbestemmelse, informert samtykke og valgfrihet. Psykologen beskriver at han opplevde å ha en felles forståelse med klager knyttet til plan for behandling, men erfarte etter hvert at pasientens utfordringer var vanskelige å møte med den behandlingstilnærmingen han på den aktuelle tiden holdt på med å lære seg. Klager beskriver at hun opplevde at hun og psykologen aldri fikk en felles forståelse av hva som var hennes vansker, og at han ikke respekterte hennes problemopplevelse. Psykologen ser i sitt svar han kan ha vært uklar i den informasjon han ga klager i starten. Psykologen beklager dette, og beskriver at han nå gir bedre og tydeligere informasjon til sine pasienter. FER vurderer ut fra den informasjon vi har i saken at psykologen med fordel kunne ha informert pasienten bedre, og i større grad sikret at pasienten og han hadde en felles problemforståelse, felles forståelse av plan for behandling samt sikret at pasienten var kjent med den metodiske tilnærmingen han valgte å bruke og de eventuelle ulemper som kunne være knyttet til denne metoden. FER vurderer at psykologen har brutt EPNP punkt om «informert samtykke og valgfrihet» og punkt om «selvbestemmelse».

Vedrørende punktet «kompetanse» ba FER psykologen redegjøre for hvilke avveininger han gjorde seg i valg av behandlingstilnærming. FER ba også om psykologens refleksjoner knyttet til det klager beskriver som forverring i sin tilstand, og måten psykologen beskrives å ha ivaretatt dette på. Psykologen skriver i sitt svar at han vedrørende «vurderinger underveis» vurderer det som ikke uvanlig at pasienter opplever en midlertidig forverring av symptomer når det er fokus på traumatiske opplevelser og undertrykte reaksjoner i en behandling. Psykologen kan ikke huske at klager fremmet noe ønske til ham om å bytte behandler. Psykologen beskriver videre at han valgte å benytte en behandlingstilnærming han på den aktuelle tiden holdt på med å lære seg. Psykologen reflekterer ikke over om han hadde god nok kompetanse til å benytte denne metoden. Klager mener psykologen burde vært mer reflektert rundt sitt valg av behandlingstilnærming, og at han burde tatt hennes økte symptomtrykk mer på alvor. Klager er også kritisk til at psykologen, når han beskriver at han utviklet en frykt for pasienten, ikke tok ansvar for å rette opp situasjonen. Psykologen beskriver på sin side at klager fra første time fremstod på en måte som fremkalte frykt i ham. Dette ved blant annet å ta hans stol og ved å referere til tidligere konflikter med behandlere og pågående konflikter ellers i livet sitt. Psykologen bemerker at han i etterkant ser at han, på et tidligere tidspunkt enn han gjorde, burde søkt veiledning eller vurdert bytte av behandler med bakgrunn i sine egne reaksjoner på pasienten. FER vurderer at psykologen i større grad burde vurdert sine egne reaksjoner, valg av metode og også være mer oppmerksom på den forverring pasienten beskriver å ha gitt uttrykk for i behandlingen. FER vurderer at psykologen har brutt EPNP punktet «kompetanse».

Vedrørende punktet «ansvar, kontinuitet i tjenester» ba FER psykologen om å reflektere over klagers opplevelse av å ikke ha blitt møtt på sitt behov for informasjon om

behandlingsforløpet etter at det var avsluttet. Psykologen skriver i sitt svar at hans eget ønske om en samtale med klager i forbindelse med utskrift av journal ikke ble etterkommet av klager. Psykologen skriver videre at klagers «klare motvilje mot å møte meg før hun klaget må ses i sammenheng med hennes ønske om å møte meg etter at saken var avsluttet hos fylkesmannen». FER kan ikke helt se hva psykologen legger i dette. Psykologen skriver også at han fikk råd fra andre om ikke å ta et møte med klager etter avsluttet behandling. Klager skriver at hun begrunner sitt ønske om møte med psykologen etter endt tilsynssak hos fylkesmannen med behov for å få en unnskyldning og beklagelse for feilbehandling fra psykologen. Klager mener dette ville lindret hennes psykiske smerte og gjort det lettere for henne å komme seg videre i livet. FER ser at psykologen fikk råd om å vise varsomhet med å møte pasienten etter at behandlingen var avsluttet, og at han selv kan ha hatt andre grunner til å være avvisende til et slikt møte. Samtidig beskriver klager et sterkt behov om å møte psykologen for å få avsluttet sin prosess og slik få en bedre mulighet til å komme videre i sitt liv. FER vurderer at psykologen har brutt EPNP prinsipp om ansvar, kontinuitet i tjenester.

Vedtak: 5.1.1.3 Brudd på de fagetiske prinsippene er godtgjort.

Dette brevet er å regne som kollegial veiledning.

Vedtak fattet av Fagetisk råd kan ankes til Psykologforeningens Ankeutvalg for fagetiske klagesaker. Jmfør punkt 4.2.4 som kommer inn under saksgang og saksbehandling, påligger det den ankende part å begrunne hvilke(t) punkt(er) i Fagetisk råds konklusjon det ankes på. Anken sendes Norsk psykologforening sammen med Fagetisk råd sin konklusjon og øvrige dokumenter i saken. En anke må være fremmet innen 3 måneder etter at fagetisk råd sin konklusjon er avgitt.

Med hilsen
Fagetisk råd
Norsk psykologforening
Maria Løvvik Nordheim, leder

for leder, Ingvild Aubert, sekretær FER

Kopi: Sentralstyret i Psykologforeningen, v/president Håkon Kongsrud Skard